

Út a gyönyörhöz

Jánosi János

Út a gyönyörhöz

Jánosi János

Publio Kiadó

2009

Minden jog fenntartva!

ELSŐ FEJEZET

- 1 -

Kate érezte, minden erejét össze kell szednie, ha győztesen szeretne kikerülni a játszmából. Nem veszíthet, ezt meg tudta, így nem maradt más választása, mozgósítania kellett az utolsó tartalékait is. Összeszorította a fogát és felkészült a küzdelemre. Persze a lelke legmélyén tisztában volt azzal, hogy az ellenfele legalább olyan jó, mint ő. A tények önmagukért beszéltek. Ő, mint többszörös amerikai bajnok tollaslabdázó, aki akár éremért is csatázhatott volna Athénban, pont most veszített el egy szettet. Ezzel pedig a vele szemben álló, pimaszul mosolygó férfi kiegyenlített. Kiegyenlített, ízlelgette magában a szót a lány. Meglepő és szokatlan volt az érzés, mivel ellene eddig nem nyert játszmát amatőr. Még az is átfutott az agyán, hogy most talán dühösnek kellene lennie, de nem érzett semmi ilyesmit. Csodálkozott, hitetlenkedett, de nem volt dühös. Csak azt nem értette, miért nem az. Hiszen győzni akart. És ahelyett, hogy haragudna az ellenfelére, titokban még egy kis büszkeséget is érzett, amiért olyan jól küzdött a férfi. Majd rájött, veszíteni fog, ha ilyen gondolatok kötik le az energiáit, és nem a meccsre koncentrálnak. Hát megrázta magát, elképzelte, miként viszi be a győztes ütést, elmosolyodott, majd határozottan megszólalt:

-Kezdheted, felkészültem!

-Biztos? - kérdezett vissza vidáman a férfi. - Csak azért, mert sokáig olyan meglepettnek tűntél. Vagy úgy is fogalmazhatnék, hogy bizonytalannak láttalak.

-Nyugodtan belevághatunk - válaszolta a lány, miközben már korholta magát, amiért az előbb titokban még büszke volt az ellenfelére. Hiszen a jelek szerint ő is pont ugyanolyan, mint a többi férfi, csupán egy felfuvalkodott hólyag. Mondjuk ügyes hólyag, morfondírozott tovább, de hólyag...

-Kate?!

-Igen? - riadt fel a gondolataiból.

-Biztos, hogy jól vagy? - és a férfi hangjából most őszinte aggodalom csendült.

Kate érezte, ahogy elvörösödik, és nagyon dühös lett magára, amiért ilyen könnyen megingott a

másikba vetett hite. Tom, így hívták az ellenfelét, már bizonyított, emlékeztette magát, nem is akárhogyan. Ő meg játssza itt a sértődött dámát pusztán azért, mert a nap eddig nem pontosan úgy alakult, ahogy azt előre elképzelte. Mert természetesen megtervezett mindent. Fejben előre lejátszotta a meccset, amelyben naná, hogy ő győzött, de csak éppen hogy, mert tudta, a férfiak nagyon nem szeretik, ha megverik őket. Aztán az ebéd, a séta, majd a...

-Kate?! - szakította félbe a lány gondolatmenetét Tom aggódó hangja. - Teljesen biztos, hogy jól vagy? A játék nem fontos, ha gondolod, befejezhetjük legközelebb. Nem akarsz inkább leülni egy kicsit?

Aggódik értem, őszintén aggódik értem, mosolyodott el magában Kate. Felvillanyozta a gondolat, már nem érzett fáradtságot. Valamiféle magabiztosság töltötte el, és a tudat, hogy győzni fog, épp ezért vidáman szólalt meg.

-Köszönöm, hogy aggódsz, de nincs semmi bajom. Készen állok és... - nyújtotta meg hosszan a szót.

-És? - kérdezett vissza kíváncsian Tom.

-És azt hiszem, én fogok győzni - jelentette ki magabiztosan. - Ugye nem baj?

-Nem, nem lenne baj. Ha bekövetkezne, de szerintem sokkal valószínűbb az, hogy én nyerek. Hiszen csak én lennék a férfi, a teremtés koronája vagy mifene. Úgy illenék, ha nyernék. Persze nem biztos semmi - vágott szándékosan bizonytalan arcot Tom.

Kate elnevette magát, majd vérszomjas kifejezést erőltetett az arcára és mély, félelmetesnek szánt hangon megszólalt.

-Korona! Kezdj!

Az első két pont simán a lányé lett, mert Tomnak kellett ennyi idő, mire kipihente a felszólítást. Utána viszont óriási csata bontakozott ki köztük. Egyikőjük sem adott, de nem is kért kegyelmet. Hét-hétnél lett először egyenlő az állás, majd felváltva vezettek egészen tizenkilenc-tizenkilencig, de ekkorra Kate már nem érezte a győzelem édes ízét. Elfáradt. A kezeit és a lábait ólomból készült, nem is hozzá tartozó tárgyként észlelte csupán. Közel járt ahhoz, hogy lélekben feladja, amikor teljesen váratlanul Tom időt kért, hogy megigazíthassa a cipőfűzőjét. A lány nem nagyon értette az egészet. Látni ugyan látott már ilyet, de ettől érteni még nem értette. Hiszen ez csak egy trükk, akkor szokták bevetni, amikor az egyik játékos szusszanni akar pár pillanatot. Ebben az esetben ez viszont szóba se jöhetett, mivel Tom szemmel láthatóan még nem volt fáradt, szinte meg sem izzadt. Arról már nem is beszélve, hogy olyan ruganyos mozdulatokkal hajolt le és vágott bele a nem létező probléma megoldásába, mintha még csak most lenne túl a bemelegítésen. Na, mindegy, vontta meg a

vállát képzeletben Kate, és a felesleges töprengés helyett inkább magára próbált koncentrálni. Lazított kicsit, majd megint elképzelte a nyerő ütést. Elmosolyodott. Újból hitt magában, és ez a hit új erővel töltötte el. Magabiztosan vágott neki a folytatásnak, és nem is kellett csalódnia, mert győzött. Tom a végjátékban elkövetett két apró hibát, ami pont elégnek bizonyult ahhoz, hogy Kate huszonegy-tizenkilencre megnyerje a döntő játszmát. Édes, ritka édes győzelmet aratott. Boldogan, fülig érő mosollyal az arcán ment, hogy fogadja a vesztes gratulációját. Kézfogás közben mélyen belenézett a férfi szemébe, és villámcsapásként érte a felismerés. Tom szeme huncutul csillogott, ez pedig rádöbbenetette arra, hogy nem ő nyerte meg a meccset, hanem a férfi vesztette el. Szándékosan! A felvillanó harag tűzként futott végig a testén, de nem maradt ideje kibontakozni, mert az egyre erősebb hála háttérbe szorította. Kate ismét kettős érzésekkel küzdött. Haragudott, amiért hagyták nyerni, és örült, amiért nyerni hagyták. Szerencsére nem maradt ideje elmélyedni a probléma elemzésében, mert Tom megszólalt.

-Köszönöm a játékot! Nagyon-nagyon élveztem - és beszéd közben a férfi arcáról szinte süttött az őszinteség.

-Én köszönöm! - válaszolta Kate csendesen, miközben érezte, ahogy a harag elillan, és csak a hála marad a lelkében. - Köszönök mindent!

-Ezt úgy mondtad, mintha szomorú lennél. Ugye nem vagy az?

-Nem, nem vagyok szomorú - válaszolta mosolyogva. - Csak furcsa érzéseim vannak a meccsel kapcsolatban. Talán öregszem...

-Öregszel? - kiáltott fel a férfi olyan hangosan, hogy a tornateremben tollasozó többi pár közül akadt, aki feléjük nézett. - Ugyan már! - folytatta csendesebben. - Ha jól tudom, harminc leszel, de állítom, hogy már arra is csúnyán nézhetsz, aki van oly bátor, hogy huszonötnek mer tippelni.

-Na, na! Azt hiszem kisebb túlzásokba estél! Ha nem látnád, akad rajtam egy-két ránc itt-ott. Ráadásul egészen jól emlékszem arra, milyen voltam huszonöt évesen. Azt pontosan nem tudom megítélni, milyen vagyok most, egyedül az biztos, hogy nem olyan, mint akkor. Más lettem, így talán kijelenthetem, hogy eléggé régen kereshette fel a szemészt az, aki huszonöt évesnek lát - válaszolta komoly arccal Kate, de a szeme nevetett.

-Szemész? Hmmm... - gondolkodott el pár pillanatra Tom - Szóval szemész... - folytatta lassan, majd nagy levegőt vett, és belevágott. - Tudod, én eddig mindig hatalmas bókokat mondtam azoknak a nőknek, akik közeledni akartak hozzám. Ezzel tartottam őket távol magamtól, mert a szöveg az tetszett nekik, de a túl nagy szavak végül elriasztottak mindenkit. Téged viszont nem szeretnék elveszíteni, elijeszteni sem akarlak, de nem hiszem, hogy el tudom mondani nagy szavak nélkül, milyennek is látlak. Egyetlen mentségem van...

-Mi az? - vágott közbe izgatott kíváncsisággal Kate.

-A szépséged, mert annyira szép vagy, hogy egyszerűen nincsenek kis szavaim. Ráadásul komolyan is gondolom, amit mondani fogok: olyan vagy, mint egy istennő. Még a vak is láthatja, hogy a modernkori Vénuszt nyugodtan mintázhatták volna rólad. Minden centiméteredre illik a kihívóan izgató kifejezés, és azt hiszem a szemedbe, abba a gyönyörűen barna, majdnem fekete szemedbe feledkezett már bele pár gyanútlan férfi... - fogyott ki a szuszából egy pillanatra Tom.

Kate a szavak hatására fülig vörösödött, és nem tudta megállni, hogy ne jusson eszébe A szerelme. Eddigi élete egyetlen szerelme. Az igazi, aki miatt azóta sem volt normális kapcsolata, mert ez a bizonyos igazi becsapta, kihasználta, és ami a legrosszabb, elvette tőle a férfiakba vetett hitét. Layton Denwoodnak hívták a fiút. Kate még csak elsőéves volt, amikor bemutatták őket egymásnak. Egyből megtetszett neki Layton, a harmadéves jogász, az intelligens, sportos és jóképű mintadiák. Az örökké nyüzsgő és mindenben sikeres férfi, akinek egyetlen negatívumaként talán azt lehetett volna megemlíteni, hogy életvitele még csak köszönő viszonyban sem állt a monogámiával. Azonban ez csupán addig tartott, amíg nem találkozott Kate-tel. Ettől kezdve minden energiáját arra fordította, hogy a lány közelében lehessen. Ismerőseik közül senkit sem lepett meg az az esemény, amikor először jelentek meg kézen fogva egy házibuliban. Fergeteges szerelem lett a kapcsolatból, egy életre szóló élmény. Kate tudta, hogy megtalálta a társát, azt, akit neki rendelt a sors. Bízott Laytonban és hitt neki. Végtelenül szerencsésnek érezte magát.

Csak hogy a szerencse forgandó. Ez akkor vált nyilvánvalóvá a lány számára, amikor Layton végzett, és Los Angelesbe került gyakornoknak. Kate határtalanul boldogan engedte el a leendő férjét maga mellől. A külön töltendő évet és a havi egy vagy két rövid találkozást próbálta egy kézlegyintéssel elintézni. Persze nem járt teljes sikerrel, de vigasztalta a lelki szemei előtt lebegő óceán parti házuk képe és a közelgő esküvőjük tudata. Viszont a sors másképp akarta. Alig hat héttel a fiú munkába állása után megcsörrent Kate telefonja. Layton hívta és könnyed, hányaveti hangon elmesélte, hogy szerelmes lett egy másik lányba, ami természetesen nem az ő, hanem Kate hibája. Layton szerint Kate nem őrizte jól a tűzhely melegét, ezért neki férfiasan távoznia kellett. És könnyedén talált is egy új lányt, aki nem akar még férjhez menni, de akire elég ránéznie ahhoz, hogy hevesebben kezdjen dobogni a szíve. Kate nem válaszolt semmit, mert nem talált szavakat. A csendet a fiú biztatásnak vehette, mert kirukkolt a végső érvvel is: nem érzi úgy, hogy elég érett lenne egy házasságra, ő még élni akar. Erre már Kate hangja is megjött, de hiába kérdezte Laytont, mit ért az alatt, hogy még „élni akar”. Nem érkezett válasz, mert lecsapták a kagylót.

Az elkövetkező hetek felértek egy rémálommal. Hiába próbált telefonálni, nem járt sikerrel. Végső elkeseredettségében elutazott Los Angelesbe, de talán jobb lett volna, ha nem teszi. Elment az ügyvédi irodához, megvárta, amíg véget ér a munkaidő, és az épületből kilépő Laytonhoz sietett. A fiú arcára kiülő döbbenet kifejezőbb volt minden szónál. Kate majdnem elsüllyedt szégyenében, de Layton rá tudott tenni még egy lapáttal. Alaposan megforgatta a tört a lány szívében, amikor elmenőben odavetette: nem érted, hogy vége? Ezután belekarolt egy közelben várakozó szőke cicababába. Kate megkövülve nézte a jelenetet. Se mozdulni, se megszólalni nem bírt. És még csak szerencséje sem volt, mert meghallotta a párocska beszélgetésének első pár mondatát. Azt, amikor a cicababa élénken érdeklődött felőle, szerette volna tudni, hogy ki volt az a bombázó. Majd jött a rövid, tömör és megsemmisítő válasz. Senki!

És ez a „senki” zúzta össze a férfiakba vetett hitét. Próbálkozott ő szorgalmasan, meg akarta találni élete párját, de nagyon nem járt sikerrel. A sok kudarc viszont félenkké és bizalmatlanná tette, de...

-Kate! - szólt csendesen Tom.

-Igen? - riadt fel a lány az emlékezésből. - Illetve igen, vagyis nem - folytatta óriási zavarban. - Szóval... - tartott egy kis szünetet - nem hiszem, hogy bármilyen Vénuszt lehetne rólam mintázni. És az istennő is túlzás.

-Bocsánat! - folytatta továbbra is csendesen a férfi. - Mondtam előre, hogy nagy szavak lesznek, visszarángatni meg nem akartalak, vártam, amíg tudtam, mert láttam, hogy nagyon messze jársz.

Viszont elfelejtettem egy nagyon fontos dolgot megcsinálni, így most egy kis időre el kell mennem...

-Itt akarsz hagyni? - vágott a szavába rémulten Kate. Rossz előérzetek gyötörték, és képtelen volt szabadulni tőlük. - Miért? - kérdezte végül halkán.

-Semmi komoly - jött a gyors válasz. - Pusztán korrigálnom kell egy hatalmas hibát, amit ellened követtem el.

-Ellenem? - kérdezte elképedve.

-Igen, ellened - válaszolta bátorítóan mosolyogva Tom. - A rutintalanságom az oka, de az, hogy korrigáljak, belülről jön, így nincs mit tennem, mennem kell. Ígérem, csupán pár percig leszek távol. Szerintem ott is megvárhatsz - mutatott a tornaterem oldalánál elhelyezett padok felé.

-Azt... - tétovázott pár másodpercig a lány - azt ugye tudod - pirult el újra -, hogy bízom benned és... és...

Tudom! - sietett a segítségére Tom. - Tudom, hogy ez nem kis felelősség. És köszönöm a bizalmat! Meglásd, nem fogok visszaélni veled! - itt tartott egy kis szünetet, majd komoly hangon folytatta. - Szeretném, ha te is tudnád, fontos lettél nekem. És... - akadt el újra, majd pár pillanat múlva elmosolyodott - szóval azt hiszem, jobb, ha indulok. - azzal sietve megindult a kijárat felé

Kate egészen addig követte a férfit a tekintetével, amíg az el nem tűnt az ajtó mögött. Utána a padhoz sétált, leült és nagyot sóhajtott. Bár megint vegyes gondolatok viaskodtak benne, nem tudta nem észrevenni, hogy a sok bizonytalankodás között a remény utat tört magának. Annyira léleksimogató volt az érzés, hogy elmosolyodott. Újra bízott egy férfiban. Persze az eszével felmérte, hogy ez kiszolgáltatottá is teszi, de tudta, vállalni fogja a kockázatot. "Csak" érezte, hogy így kell tennie, de ez az érzés könnyedén ütötte az észérveket. Elmosolyodott újra, majd hirtelen elkomorodott, mert eszébe jutott a kezdet.

- 2 -

Másfél hete, az év első igazán kellemes tavaszi estéjén kezdődött minden. Kate éppen Susan-nal és Maggie-vel, a két legjobb barátnőjével ünnepelt a közeli Calypso bárban. A tavaszt köszöntötték. Minden jól indult, beszélgettek, nevetgéltek és viháncoltak. Kicsit táncoltak is, de, mint később kiderült, ez hiba volt. Ugyanis ekkor tűnt fel a színen Albert, a félrészeg sikeres bróker, aki tökéletesen meg volt győződve arról, hogy ő minden nő álma: gazdag, befolyásos, jóképű és okos. Agyacskájában meg sem fordult, hogy létezik olyan nő, aki nem rá vágyik. Ennek gyorsan hangot is adott, miközben ezerrel nyomult Kate-re. A lány először finoman, majd erőteljesebben, végül durván utasította vissza. Sikerrel járt ugyan, amit Albert pár vaskos káromkodással vett tudomásul, de nagy árat fizetett a sikerért, mert elszomorodott. Újból be kellett látnia, nem érti a férfiakat, és képtelen bízni bennük. Hiszen biztos van barátnője, nézett végig a valóban jóképű brókeren, aki azóta már egy másik nő mellett keresett és talált vigasztalást. Viszont akkor miért csinálja ezt? Kate jó hangulata végleg elillant. Elbúcsúzott a barátnőitől, megnyugtatta őket, hogy jól van, nem kell elkísérniük, majd hazaindult. A következő csalódás az utcán érte. Pont előtte csíptek el egy taxit. Várakozott pár percet, majd váratlan ötlettől vezérelve inkább úgy döntött, hazasétál. Hiszen annyira csábító volt a gondolat. A kellemes meleg, a tavaszi illatoktól terhes levegő mind-mind arra biztatták,

hogy induljon. Kate végül engedett a kísértésnek. Nem lakott messze, és többször is sétáltak már erre a barátnőivel, így könnyű léptekkel indult. Az út felénél járhatott, amikor megtörtént a baj. Sietős léptekeket hallott a háta mögül. Riadtan fordult meg, de hamar fellélegzett, mivel a mosolyogva felé siető, és közben ridiküllel hadonászó férfi nem tűnt veszélyesnek.

-Kisasszony! Kisasszony! – fújtatott az ismeretlen.

-Igen? – vont a fel kíváncsian a szemöldökét a lány.

-Véletlenül nem az öné ez a táska?

-Sajnálom, de nem – válaszolta mosolyogva Kate, majd hirtelen megdermedt, mert egy különös villanást vett észre a másik szemében. A férfi továbbra is mosolygott, de már nem úgy, mint az előbb. Hideg és számító arccal méregette a lányt, végül elégedetten szólalt meg.

-Egész kellemes vagy pipi! Jót fogunk játszani!

Kate megpördült, de egyet sem tudott lépni, mert az időközben odaosonó két másik alak rávetette magát. Az egyik befogta a száját, a másik hátratekerte a kezét és a fülébe súgta: ha sikítani vagy menekülni próbál, akkor vége. Megölik. Kate megdermedt újra. Rémulten kereste a menekülési lehetőségeket, miközben érezte, ahogy vonszolják a közeli sötét kapualj felé. Megrettent, mert nem talált semmilyen kapaszkodót, nem látott kiutat. A szemét elöntötte a könny, de nem adta fel. Egy hirtelen mozdulattal megpróbált kitörni, de csak az érte el, hogy az egyikőjük ököllel gyomron vágta. Öklendezve görnyedt kétrét, és ezzel még jobban alátámasztotta azt a látszatot, hogy a cimborák csupán a részeg barátnőjüket támogatják hazafelé a hosszú úton. Hiába sírt, hiába reszketett a félelemtől, hiába tiltakozott, tenni nem tudott semmit. A kezek ellenállhatatlan erővel vonszolták tovább, és ő léleklében már kezdte feladni az egyenlőtlen küzdelmet, amikor váratlanul belépett az életébe Tom!

-Engedjétek el! – csattant fel egy nyugodt, udvarias, de határozott hang a közelükben.

Mindannyian összerezzenek, majd megdermedtek pár másodpercre, de a döbbenet tényleg csak pillanatokig tartott. Mint Kate reménye, aki szomorúan látta, hogy a támadói arcán szétterült értetlenkedést fokozatosan felváltja a mosoly.

-Nem tudsz számolni? – kérdezte erőltetett vidámsággal a hangjában a ridikült lóbáló férfi. – Vagy csupán meg akarsz halni?

-Engedjétek el! – szólt újra az idegen szinte barátságosan. - Higgyétek el, jobb lesz úgy!

-Főnök! Ez komolyan gondolja! – mondta a lány kezét csavargató alak, aki nem értette, közben miért szorul össze a torka az izgalomtól. – Főnök! – folytatta egyre idegesebben. - Én mondtam, hogy ez túl forgalmas környék! Én megmondtam előre...

-Bill! Kussolj már! Ne károgj itt nekem! Inkább nézd meg ezt a ribit! Megéri! – mérte végig a

lányt kéjsóváran a Főnöknek nevezett férfi, majd az idegen felé fordult. – Sajnálom – mondta csúfondárosan röhögve –, de meg kell öljelek! – azzal a zsebében lapuló pisztoly felé nyúlt.

Az idegen úgy csapott le, mint egy kobra. Annyira váratlanul indította a támadást, és olyan hihetetlen sebességgel hajtotta végre, hogy pár pillanatig mind a három útonálló megdermedt. A férfi, kihasználva a meglepetés erejét, odaugrott és hatalmasat ütött a Főnök pisztolyt szorongató kezére. A fegyver fémesen koppant a járdán, de a zaj magához térítette a marcona hadfikat, akik megpróbáltak visszatámadni. Először a Főnök keze lendült ütésre, mivel ő állt legközelebb az idegenhez, de később csak úgy tudott erre a mozdulatra gondolni, mint élete egyik legnagyobb hibájára. Az ellenfele ugyanis elkapta a felé lendülő kezét, erőteljesen lefelé rántotta, miközben nagyot csavart rajta. Olajozott, jól begyakorolt mozdulatok voltak ezek, és az eredmény sem maradt el. Émelyítő reccsenés hallatszott a velótrázó sikollyal szinte egy időben. A Főnök majdnem elájult a fájdalomtól, de azt még érezte, ahogy az idegen maga elé rántja az ő tehetetlen testét, így háritva egy késszúrást. Perzselő kín mart belé, próbált volna újból sikoltani, de nem maradt ereje, elájult. Ezért azt már nem láthatta, hogy a támadójuk egy nagyszerű rúgással állt bosszút a késelésért. A hatalmas és jól irányzott rúgás eltörte a gazfickó térdét. Az egész összecsapás alig tartott pár másodpercig, és mostanra egyedül Bill maradt épen a bandából. Bill, aki mosolyogva nézte a jelenetet. Mosolygott, mert a szélvészént száguldozó idegentől biztonságos távolságban állt, a kezében pedig egy pisztolyt szorongatott. Lassan, kimérten emelte célzásra a fegyvert. Kate elfordult, és zokogva várta a lövés félelmetes robaját, de a dörrenés nem akart megérkezni. Helyette Bill sikolya hasított az éjszakába. Gyorsan visszafordult, és megdöbbenve látta, hogy a megmentője alkarjára erősített műanyag csőből kiröppenő nyílvevessző teljesen szétroncsolta a fegyvert szorongató kezét. A lány egy pillanat alatt felfogta, hogy megmenekült, de sokáig nem élvezte a sikert, mert elájult.

Arra eszmélt, hogy valaki fogja az ölében és fut vele. Nem merte kinyitni a szemét. Azt tudta, hogy nem halt meg, de fogalma sem volt arról, valójában mi történt vele. Csak a rettegésre és a félelemre emlékezett. Majd hirtelen összerándult, mert eszébe jutott az egész jelenet. Az erőszakoskodók és a megmentője, aki lehet, hogy nem is a megmentője? Ugyanis nem értette, miért fut vele a férfi. Miért nem várta meg a rendőröket a helyszínen, hiszen a szirénaszó oly közletről hallatszik még most is. Mi van akkor, ha csupán cseberből vederbe került, tette fel magának a kérdést. A sok miért iszonyatos erővel feszült az agyának. Majd fokozódott a nyomás, amikor rádöbbsent, hogy az előbbi összerándulása óta a férfi már csak sétál vele. Végül döntött, összeszedte minden bátorságát és kinyitotta a szemét. Tudta, nem tehet mást, túl kell esnie ezen, lesz, ami lesz. Meglepte, hogy az idegen egyből megtorpant vele és óvatosan letette. Kate alig bírt megállni a lábán, de kifelé ebből semmit sem mutatott. Megfeszítette az izmait, felkészült arra, hogy esetleg védekeznie kell, közben riadt pillantásokkal próbálta felmérni a környezetét. Első tudatos érzése a megkönnyebbülés volt, mivel nem egy elhagyatott sikátorban találta magát, hanem egy teljesen hétköznapi járdán. Közvilágítással, kocsikkal, járókelőkkel. Rájött, hogy nem fogják bántani, ez a férfi, vetett egy pillantást a teljesen idegen arcra, valóban megmentette. Így történt, hogy a második tudatos érzése a mindent elsöprő hála lett. Megpróbálta ugyan mondatokba foglalni az érzéseit, de nem talált szavakat, mert nem léteztek akkora szavak. Csak nézte szótlanul a másikat, miközben lázasan kereste azokat a nem létező szavakat. Természetesen nem találta őket, és már kezdte magát egészen kényelmetlenül érezni, amikor hirtelen kizökkent a hiábavaló keresgélésből, mert észrevette a férfi szemében égő tüzet. Kate még soha életében nem látott egy tekintetben ennyi erőt és ennyi biztatást. Nem is bírta megállni, elmosolyodott. Bár nem lett díjnyertes ez a mosoly, azért a hatás nem maradt el. A férfi arca is felderült, miközben kezét nyújtott és barátságos hangon megszólalt.

-Tom!

Kate egy pillanat alatt elbizonytalanodott. A kezdődő magabiztosságát könnyedén fújta el a hullámokban rátámadó félelem. Nem tudta mit tegyen. Csupán tétovázva nézte a felé nyújtott kezét, de nem mozdult.

-Elmenjek? – kérdezte csalódottan a férfi. - Mert...

-Ne! Ne hagyj itt kérlek! – vágott a szavába Kate. - Nem akarok egyedül maradni. – folytatta kicsit higgadtan. – Félek!

Milyen szép és milyen őszinte, villant Tom agyába, aki, bár nem látszott rajta, legalább olyan bizonytalan volt, mint a lány. Ugyanis nem tudta eldönteni, hibázott-e vagy sem, amikor közbelépett. Azt ösztönei azt súgták, ezt kellett tennie, az esze azt súgta, hibázott. Persze, nyugtatgatta magát, bármi lesz is az igazság, visszacsinálni már nem lehet. Hiszen megmentette ezt a gyönyörű teremtést, ráadásul bármerről nézte a dolgot, nem tudta bánni, hogy így tett.

Pedig ez az estéje is úgy indult, mint az összes többi. A szokásos sétája közben – amit mindig véletlenszerűen kiválasztott városrészben ejtett meg – szembe jött vele egy lány, aki nagyon szomorúnak tűnt. És ő valamilyen megmagyarázhatatlan okból úgy érezte, követnie kell. Hamar észrevette a lehetséges támadókat, azt is megsejtette mire készülnek, de magát a támadást már nem tudta megakadályozni. Pillanatok alatt kellett döntenie a hogyan továbbról, csak azt sajnálta, hogy nincs elég ideje mérlegelni. Mert vagy közbelép, megmenti a lányt, és ezzel a tettevel leadja a jelet, vagy sorsára hagyja, és vár a következő alkalomra. Azonban mi van akkor, ha nem lesz még egy ilyen jó alkalom? A kétségek teljesen elbizonytalanították. Felkészületlennek érezte magát, szeretett volna még egy kis időt, pedig tisztában volt azzal, hogy most és itt kell cselekednie, ha valóban üzeni akar. Majdnem túl sokáig tűnődött, így szinte az utolsó pillanatra maradt a döntés. Végül az ösztönei győztek az esze felett. Az elhatározás megszületése és a kiszabadítási akció megindítása között már nem telt el mérhető időtartam. Tom ösztönösen cselekedett, csak a leküzdendő feladatra koncentrált, nem törődött azzal, hogy mindent, az egész életét egy lapra tette fel, és csupán reménykedhetett abban, hogy jól döntött. Majd kiderül, mosolyodott el magában, miközben csapongó gondolatait próbálta ráncba szedni, hogy újból a lányra tudjon összpontosítani. Derű és biztatás áradt a hangjából, amikor megszólalt.

-Nem kell félned! Ha szétnézel, akkor láthatod, itt már elég nagy a forgalom, nem eshet bajod – mutatott a gyéren andalgó járókelőkre.

-Maradj kérlek! – jött a nem teljesen odaillő, szinte könyörgő válasz.

Tom nem értette, miért hat rá ekkora erővel ez a kérdés. A jelet leadta, a lavinát elindította, elvileg már semmi dolga ezzel a nővel, és mégis. Még a szemét sem tudja levenni róla, nem hogy itt hagyni, amikor arra kéri, hogy maradjon.

-Jól van! - döntött végül. - Hazakísérlek.

-Köszönöm! - válaszolta felcsillanó szemekkel a lány. - Köszönöm! - folytatta még hevesebben. - Köszönöm, hogy megmentettél!

Tom sokáig csak szótlanul nézte Kate ragyogó tekintetét, de megszólalni nem bírt. Elbűvölte a másiktól áradó kisugárzás, az őszinte hála. Szívbemarkoló érzés volt látni a lány törekenységét és védtelenségét, tudni, hogy megmentette ezt az életet. Szép csendesen teljesen tanácstalanná vált. Végül csak összeszedte magát és megszólalt: - Nem tehettem mást! Szükséged volt rám, jönnöm kellett.

-Nagyon kevesen tették volna ezt - válaszolta a lány. - Igazából még szavaim sincsenek, amivel elmondhatnám mennyire hálás vagyok.

Tom keményen küzdött a rátörő érzések ellen, amelyek édesek voltak és csalogatóak. Új lehetőségek, addig be nem járt utak villantak fel, ott sejlett bennük egy álom, a normális élet ígérete. Riadtan vette észre, hogy majdnem elkapta a hév. Gyorsan kitisztította az agyát az oda nem illő gondolatoktól és elhatározta, hogy felveszi a harcot. Nem dől be holmi jött-ment érzéseknek, nem hagyja, hogy sarkaiból forduljon ki a világ. Úgy határozott, az lesz a legjobb taktika, ha elbogatellizálja az egészséget, gyorsan hazakíséri a nőt, majd elfelejti örökre. Tudta, mit kellene tennie, de a szavak nem jöttek könnyen. Azért összeszedte magát, ránézett a lányra, majd egyből el is bizonytalanodott. Félti, döbrent rá. Épp ezért, keményítette meg a lelkét, ezért nem szabad álmodoznia. Újból nagy levegőt vett, nem nézett Kate-re, és beszélni kezdett:

-Ugyan! Csak három pancser amatőr bohóckodott. Bár belátom, nem könnyű feldolgozni egy ilyen támadást. Még akár úgy is gondolhatnád, hogy hős vagyok, amiért voltam olyan bátor, és a segítségére siettem.

-Mi más gondolhatnék? - mosolyodott el félszegen a lány.

-Hát... Ühm... Szóval igen. Tényleg gondolhatnád akár ezt is, de elárulom, hogy nem vagyok hős. Ezek annyira amatőrök voltak, hogy az egész összecsapás még egy gyenge edzésnek sem felelt meg - ekkor Tom elakadt, mert egy pillanatra elmerült Kate csillogó szemeiben, de csak egy pillanatra. Kievíckélt, lélekben megrázta magát és újból elkapta a tekintetét - szóval - folytatta rövid szusszanás után - szóval az a lényeg, nem vagyok hős. Amúgy is! Miért kóborolsz éjnek éjadán egyedül az utcán? Miért nem a barátoddal vagy a férjeddal sétálgatsz, ha már mindenképp andalogni támad kedved?

-Nincs se barátom, se férjem.

Tom megdöbrent. Fel nem foghatta, miért önti el melegséggel ez az egyszerű közlés, ahelyett, hogy örömet érezne, mivel jól választott. Hiszen, ha esetleg megölik majd a nőt, akkor nem fog hiányozni senkinek. Majd megdöbrent újra, mert már a gondolatra is összerándult a gyomra. Még

hogy bárki bánthatná a lányt? Soha! Soha? Kénytelen volt legalább magának beismerni, hogy mostanra teljesen összekuszálódott benne minden. És ezzel nem volt egyedül, mivel Kate is meglepődve figyelte magát. Új érzések és új gondolatok ébredtek benne is. Szép lassan, csendesen, de megállíthatatlanul. Például nem kerülte el a figyelmét a férfi arcán elterülő megkönnyebbülés, amit az a hír váltott ki, hogy nincs se barátja se férje. Magában elmosolyodott. Már nem félt, de ezt a világeért sem mondta volna el. Tudta, amíg a férfi úgy érzi, hogy szükség van rá, addig biztosan marad. Kate pedig nem mert kockáztatni, majd hirtelen elszégyellte magát és megszólalt.

-Már nem félek - mondta halkán.

-Tudom, kisasszony! - válaszolta Tom mosolyogva.

-Óh! - csapott a homlokára a lány, majd gyorsan kezet nyújtott - Kate!

Tom óvatosan fogta meg a felé nyújtott kezet. - Tom! Még mindig Tom. Nagyon örülök, hogy megismerhettelek.

-Hát még én! Tényleg nem tudom szavakkal elmondani mennyire köszönöm azt, amit tettél.

-Ugye már nem érzed úgy, hogy hős vagyok?

-Áááá! Dehogya! Annyira hétköznapi vagy. Hiszen belegondoltam, és igazad van. Alig van ember, aki nem verne le a kedvemért három fegyveres rablót, hogy is mondtad, megvan, bemelegítésnek - és Kate a végére úgy nevetett, hogy potyogtak a könnyei. Majd a nevetést abbahagyta, de a könnyei potyogtak tovább. Beletelt egy kis időbe, mire Tom rájött, hogy Kate sír. Kénytelen volt elkönyvelni egy újabb megdöbbenést, de a döbbenet nem akadályozta meg abban, hogy odalépjen és átölelje. Majd megdermedt. Mintha villámcsapás érte volna. A lány testének melege, az illata, a bőrének érintése mind-mind pörölycsapásként hatottak. Meglepetésében egy pillanatra el is engedte, de csak egy pillanatra. Utána újból megölelte, érezte, ahogy Kate hozzá simul, és csak sír, és sír. Tom teljesen tanácstalan volt. Az előbbi döntése, mely szerint hazakíséri és elfelejti örökre, úgy szökken ki a fejéből, mintha ott sem lett volna. Mindenféle érzések kavargtak benne, hol az öröm, hol a szomorúság kerekedett felül, de győzelemre egyik sem vitte. Időt kell nyernie, döntötte el végül. Időt kell nyernie, hogy rendezhesse a gondolatait és készíthessen valamiféle tervet. Majd elszálltak a gondolatok és nem maradt semmi, csak az érzés, hogy egy gyönyörű, védtelen és kedves nőt ölel úgy, ahogy még sohasem ölelt senkit. Majdnem szomorú lett, amikor kis idő múlva abbamaradt a sírás, és Kate óvatosan kibontakozott az ölelésből. A lány sminkje teljesen elkenődött, de a szeme tisztán ragyogott, amikor megszólalt.

-Köszönöm ezt is. És - folytatta gyorsan, megelőzve bármilyen közbevetést - ígérem, hogy ma már több köszönömöt nem mondok.

Tom halványan elmosolyodott, pedig már a terveken járt az esze. Sorra futott át az agyán minden lehetséges és lehetetlen elképzelés, de a megoldást még nem találta meg. Kicsit szórakozottan bólintott, majd a háttérbe szorította a tervezést és Kate felé fordult.

-Akkor hazakísérhetlek?

-Persze! - derült fel a lány arca. - Akár indulhatunk is - folytatta kissé visszafogottabban, mert eszébe jutott, hogy mennyire közel is lakik.

-Akkor nosza! - válaszolta vidáman Tom.

Egymásra mosolyogtak és elindultak. Szótlánul, mert mindketten a gondolataikba mélyedtek. Tom terveket szőtt, Kate pedig az érzéseit próbálta tisztázni. Közben többször, alaposan végigmérte a férfit. Olyan 180-185 cm magas, 30 körüli, normális kinézetű, egészen normális, sőt túl normális kinézetű, állapította meg végül. És ez az átlagos kinézet megdöbbenően hatott. Ugyanis Tomot első pillantásra nem is lehetett igazán felmérni, mintha ő maga lenne a Mr. Amerikai Átlag. Jóképű, de semmi különleges, izmos, de semmi különleges, magas, de semmi különleges. Kate államelnöktől szénbányászig bárminek el tudta volna képzelni. Alig akart hinni a szemének, megrázta a fejét és újból végigmérte a megmentőjét. Csak ekkor érezte meg, hogy Tomban van valami félelmetes is. Talán a járása és a testtartása, döntötte el végül, mivel úgy látta, a férfi teljesen hangtalanul, mindig ugrásra készen lépked. A tekintete pedig állandóan a környéket fürkészi, még akkor is, ha a gondolatai messze járnak, mint például most. Kate biztos volt abban, hogy semmilyen apróság nem kerülte el azt a tekintetet. Mint egy ragadozó - villant a lány agyába a felismerés. Igen, mint egy ragadozó. És mégis, mindezek ellenére biztonságban érezte magát mellette. Bízott ebben az emberben. Egy férfiban, szólaltak meg a vészcsengők az agyában, de hiába erőlködtek, Kate bízott. Nem akaratlagosan, nem direkt, nem azért, mert Tom megmentette, hanem csak úgy, minden racionális ok nélkül. Valahol legbelül fakadt az érzés, feltartóztathatatlanul. Legyőzött volna bármilyen akadályt, de Kate-nek eszébe se jutott ellenállni. Ő csak élvezte a borzongató meleget, ami keresztül-kasul járta a testét, miközben sétáltak. Nem keresett magyarázatokat, nem tudta mi ez az érzés, de nem is érdekelte csak érezni akarta. Néha elkapta Tom egy-egy pillantását, összemosolyogtak majd szótlánul lépkedtek tovább. Kate egész éjjel elsétálgatott volna így. Persze tudta ő, hogy semmi sem tart örökké, de ettől még nagyon elszomorodott, amikor ráésmélt, hogy megérkeztek. Olyan hirtelen torpant meg, hogy Tom lépett még kettőt, mielőtt megállt. Majd szembe fordult vele és egészen furcsa hangon szólalt meg.

-Megérkeztünk? Itt laksz?

-Igen - válaszolta automatikusan. - Itt lakom - és közben rádöbbsent, még soha ennyire idegennek nem érezte ezt az épületet, amelynek az 5. emeletén volt a lakása.

-Egészen szép - mondta Tom, miközben úgy csinált, mintha a hatalmas tömböt szemlélné, de Kate észrevette, hogy a szeméből eltűnt a tűz.

-Feljössz egy italra? - kérdezte gyorsan, mert nem akarta, hogy elillanjon a varázs, de még el se haltak a szavai, amikor már tudta, elkésett. Az előbbi borzongató meleget a jéghideg üresség váltotta fel. Szíve szerint felsikoltott volna, de az esze győzött, így még egy halvány mosolyra is futotta, amíg a válaszra várt.

-Sajnos nem tehetem! Nem mehetek fel hozzád, mert akkor elvesznék végleg.

Kate világa hangtalanul omlott össze. Mozdulatlaná dermedt ugyan, de ezen kívül semmi sem

árulta el, mekkora vihar is dúl a lelkében. Elvesztetted, üvöltötték benne a kisördögök, és a lány tudta, igazuk van. Veszített újra...

-Féltelek! - szakította félbe halkán a gondolatsort Tom. - Nem tudom miért és hogyan lett így, de így lett. Féltelek! Ilyet még sohasem éreztem senki iránt. Sőt! Eddig azt sem tudtam, hogy ilyen érzésekre egyáltalán képes vagyok pedig már elmúltam harminchét.

Kate felemelte a fejét, megkereste Tom tekintetét, és csak nézte szótlanul, szomorúan. A férfi nem bírta sokáig, megszólalt újra.

-Kitaláltam valamit! - időt kell nyernem, időt kell nyernem, mormogta közben. Ugyanis hiába győzködte magát arról, hogy nem érdekli a lány, hiába tudta az eszével, hogy el kellene mennie örökre, érezte, képtelen lesz megtenni ezt. Az előbb is csak az utolsó pillanatban tudta visszafogni a lábait, amelyek már vitték volna, hogy átölelje és megvigasztalja Kate-et. Nem szabad, meg kell védened, emlékeztette magát sokadjára. - Tehát! Úgy gondolom, egy véletlen találkozásnak adhatunk esélyt. Lehet, hogy hatalmas hiba, de nem tudlak remény nélkül itt hagyni. A döntés felelősségét viszont rád hárítanám, és nagyon remélem, jól fogsz dönteni. A dolog lényege a következő. Azt hiszem egy hét múlva már nem fogod ennyire azt érezni, hogy tartozol nekem a megmenekülésed miatt. Akkorra csak elmúlik a mostani pillanatok varázsa, és én is visszaminősülök halandóvá. Viszont, ha még akkor is úgy érzed, szeretnél találkozni velem, ráadásul azt is fel tudod vállalni, hogy bármikor elveszíthetsz, na, akkor kezdj el futóedzéseket tartani valamelyik parkban. Meg foglak találni, ha így teszel.

Kate legalább egy percre tűnődött, mielőtt megszólalt. - Nem értelek - mondta végül színtelen hangon. - Én nem kértem tőled semmit, most is csak magamat adom. Őszintén! Te meg jössz itt mindenféle parkokkal meg futkosással. Miért nem tudod egyszerűen azt mondani, hogy találkozunk itt és itt, ekkor és ekkor? Vagy ott leszek, vagy nem, de ez legalább egyenes beszéd lenne. - Kate megtorpant egy pillanatra, ránézett Tomra és meglátta rajta, hogy tiltakozni akar ezért gyorsan folytatta. - Ha pedig most azt akarod mondani, hogy az okot túl bonyolult elmesélni, akkor inkább hallgass!

A Tomban egymásnak feszülő erők kisebb hegyeket könnyedén raktak volna odébb. Minden idegszála tiltakozott az ellen, amit tenni készült, de most nem hagyatkozhatott az ösztöneire. Ha nem is könnyen, de végül az esze győzött, mert tudta, nincs más út. Csakhogy már az első lépés megtételéhez is össze kellett szednie minden erejét, ráadásul cseppnyi boldogsággal se töltötte el, hogy meg tudta csinálni. Kate-hez hajolt, megpuszilta az arcát, majd hangtalan léptekkel szó nélkül elsétált. A lánynak már nem maradt több könnye. Csupán egy forró fürdőre vágyott. Semmi másra, csak egy forró fürdőre, hogy lemoshassa magáról a szomorúságot. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy egy olyan férfival találkozott, aki alapjaiban felkavarta az életét, majd, mint aki jól végezte dolgát, tovább is állt. Még el sem kezdődött, és már véget is ért? - kérdezte magától. De miért? És miért pont vele történik ez? Miért van az, hogy ő mindig veszít?

És most, a győztes meccs után is ezt kérdezte magától a tornaterem szélén üldögélve. Miért van az, hogy ő akkor is veszít, ha nyer? Hiszen Tom már legalább fél órája elment arra a két percre! Kate szívét végtelen szomorúság öntötte el. Becsapták..., itt tartott gondolatban, amikor észrevette, hogy hirtelen valami megváltozik a teremben. Beletelt egy kis időbe, mire rájött, hogy a váratlanul beálló csend okozza az érzést. Nem hallja a többi ütő puffogását, vont le az egyetlen ésszerű következtetést. Majd a pillantása a vadul a kijárat felé integető barátnőjére tévedt. Kate egyből kapcsolt. Villámsebessen fordult az ajtó felé és elmosolyodott, mert most nem csalódott. Egy kicsit érdekesen összerakott, mezei virágoknak tűnő csokor közeledett felé, mögötte pedig Tom macskalépteit vélte felfedezni. Első, sőt második pillantásra is úgy tűnt, mintha az ajándékot a tornaterem melletti park virágaiból szedegették volna, de a lányt ez egy cseppet sem zavarta. A csokor megállt előtte, és mögüle valóban Tom bukkant elő. Csapzottan, izzadtan, kócosan, de bocsánatkérő mosollyal az arcán.

-Mit szólnál ahhoz, ha ezt inkább az öltözőfolyosón adnám át? - kérdezte halkán, miközben a tollasozást erősen hanyagoló többiek felé intett a fejével.

-Mehetünk! - válaszolta izgatottan, türelmetlenül, de nem túl halkán Kate.

Elindultak és elmosolyodtak, mivel újból felhangzott az ütők puffogása.

Alig nyelte el őket a folyosó, amikor Tom már bele is vágott:

-Khmm... Kedves Kate! Kérlek, ne haragudj, amiért ennyi ideig voltam távol, de nem tudhattam, hogy a közelben nincs virágárus.

-Ezt a hibát követted el ellenem? Azért rohantál el, mert nem hoztál virágot? - kérdezte megdöbbenve a lány. - De..., de hát ez annyira apróság. Igazán nem kellett volna...

-Dehogynem! - vágott közbe Tom, miközben megtörölte gyöngyöző homlokát. - Egyszerűen béna voltam, amiért nem jutott egyből az eszembe. Egyedüli mentségem, hogy nem nagyon szoktam randizni, és akkor még finoman fogalmaztam. Szóval tényleg belülről fakadt az érzés, hogy hoznom kell. Nem tehetek róla - tárta szét bocsánatkérően a karjait.

-Köszönöm! - válaszolta Kate fülig érő szájjal. - Igazán kedves vagy! Már csak azt nem értem, miért nézel ki úgy, mint aki lefutott egy félmaratont.

-Mert lefutottam! Csupán annyit mondhatok erről, hogy a parkotok gondnoka hihetetlenül jó kondícióban van.

-Te loptad ezeket a virágokat? - kerekedett el a lány szeme.

-Persze! De gondolj bele, mi mást tehettem volna? Virágárus sehol, miközben nekem mindenképp kell egy csokor, de úgy, hogy a lehető leghamarabb visszaérjek hozzád. Nem maradt más

lehetőségem, lopnom kellett.

-Te képes voltál miattam lopni? - és nem tudta megakadályozni, hogy egy kis öröm és egy kis büszkeség ne vegyüljön a hangjába.

-Még jó! - jött a teljesen magabiztos válasz. - Egyedül az őrral nem számoltam. Olyan szeme van, mint a sasnak, és úgy tud futni, mint a nyúl! Komolyan mondom, hogy a mai edzéstervemet már túl is teljesítettem.

-El tudtál előle futni? - hitetlenkedett a lány.

-El, de minden tiszteletem az övé.

-Fogadd őszinte gratulációmát - sugárzott Kate. - Nem hittem volna, hogy te ilyeneket is tudsz!

-Miért? Ki ez az őr?

-Kezdem azzal, hogy ő nem az őr, hanem a fia. Az egyik legjobb futónk, aki imád kertészkedni, és hétvégeente itt éli ki a szenvedélyét, miközben egy kis szabadsághoz is juttatja az apját. Indult Athénban, bár nem lett érmes - nevette el magát Kate.

-Na, köszö! - nevetett fel a férfi is. - Éreztem én, hogy valami nincs rendjén, amikor már a harmadik virágbolt mellett futottam el ezerrel. Közben a csokor lobogott a kezemben, a fickó loholt a nyomomban, te meg vártál rám. Egy szó, mint száz, dönthettem volna jobban is. Persze a keletkezett kár miatt már telefonáltam, és talán jobb lett volna, ha egyszerűen megrendelek valami virágkölteményt, de nem vitt rá a lélek. Úgy éreztem ezt a saját kezemmel kell szedegetnem neked. És - folytatta gyorsan, mert észrevette, hogy Kate közbe akar vágni - ne kérdezd miért, mert nem tudom a választ. Talán jobb érzés így adni, talán...

-Köszönöm! Igazán köszönöm! Még sohasem kaptam ilyen kalandos előzményű csokrot.

-Én sem adtam még csokrot senkinek! Te vagy az első! Jó érzés...

-Ez... - vágott közbe Kate - ez annyira hihetetlen! Hiszen - torpant meg egy pillanatra - nem vagy már fiatal, és még soha senkinek nem vittél virágot?

-Nem fiatal? - kérdezett vissza döbbsent arcot vágva Tom. - A harminchét az netán vén? Meglepsz! A végén még apókázni fogsz, ha nem figyelek oda egy pillanatra -, de ezt már mosolyogva mondta.

-Igenis vén! - állt ki határozottan a véleménye mellett a lány. - Az első csokorhoz vén! Az ilyesmin általában tizennyolc éves korokra átesnek a férfiak. Nem akarlak szekálni, meg tudom, azt ígértem, nem kérdezlek, de beláthatod, ennél titokzatosabb nehezen lehetnél. Nagyon szeretném tudni, ki is vagy valójában? Bízom benned, ezt tudod, de nem tudom, mennyire bízol bennem te?! Mit jelentek neked? Bocsánat, hogy megkérdeztem - vetett egy gyors pillantást a férfi elkomoruló arcára -, de néha annyira nem értelek.

-Értelek! Legalábbis azt hiszem, de segíteni nem tudok, mert magamat viszont nem értem. Nem lenne szabad itt lennem. Nem szabadna hagynom, hogy ennyire hass rám. Egyszerűen tovább kellett volna állnom, miután megmentettelek, de nem tudtam megtenni. Tényleg fontos lettél és ez hiba! Hatalmas hiba, mert ez az egyszerű tény veszélybe sodorja az életed. Viszont hiába küzdök magammal, hiába vetek be mindent, kevés! Tetszel! Ráadásul az a legfélelmetesebb az egészben, hogy nem csupán a szépséged fogott meg, hanem az összhatás. A kedvességed, a mosolyod, a könnyeid, egy szóval te magad. Keresem ugyan az ellenszert, de eddig nem találtam semmit. Látod,

hogy mennyire zavaros ez az egész?

-És mi lenne, ha hagynád, hogy az érzéseid vezessenek? – kérdezte reménykedve a lány.

Tom elmosolyodott. Legalább egy percig meg sem tudott szólalni, de aztán összeszedte magát és válaszolt.

-Hát! Jó lenne, ha megengedhetnék magamnak ekkora luxust. Nagyon jó lenne, de egyelőre nem vagyok abban a helyzetben, hogy megtehessem. Viszont eszembe jutott valami – mosolyodott el újra. - Mi lenne, ha te lennél egy kicsit csúnyább és zsémbesebb? Hordhatnál nagy fülbevalókat és ostoba testékszereket, erőteljesen festhetnéd magad, cigizhetnél, köpködhethetnél és rikácsolhatnál...

-Valahogy így? – rikoltott fel Kate, miközben vad grimaszokat vágott.

-Jaj, ne! Segítség! – nevette el magát Tom. - Inkább ne – folytatta kissé lehiggadva. - Azt hiszem, mégsem benned van a hiba, hanem bennem – komolyodott el újra. - Talán le kellene húlnöm, mert most minden szempontból fel vagyok hevülve.

Kate egy pillanatra elmosolyodott, majd rendezte az arcvonásait és megszólalt – Legyen! – mondta végül. – Zuhanyozzunk le – nem kerülte el a figyelmét, hogy Tomnak huncutul felcsillant a szeme – és utána beszéljük meg, hogyan tovább. Egyetlen dolgot kérek csupán. Majd dönts! Vagy így vagy úgy, de dönts! Tom hangtalanul kihúzta magát, tisztelgett, katonásan összecsapta a bokáját és vidáman bólintott. Utána könnyed léptekkel indult az öltöző felé, és Kate csak ekkor döbbsent rá, hogy a férfi magával vitte a virágokat is. Még nem adta át, de át fogja adni, mosolyodott el, miközben kinyitotta a női öltöző ajtaját.

- 4 -

Kate vidáman látott a zuhanyzáshoz. Gondolatai össze vissza csapongtak, egyszerre tervezte a közeli és a távoli jövőt. Boldognak és újra igazi nőnek érezte magát. Néha azért egy-egy kósza gondolat próbálta beárnyékolni a jókedvét, de nem hagyta magát. Ugyanis hitt abban, hogy jól fogják érezni magukat a nap hátralévő részében. Egyszerűen nem tudott elképzelni olyan akadályt, amit együtt ne tudnának legyőzni. Együtt, ízlelgette a lány. Milyen szép szó, döntötte el mosolyogva. És milyen jó, hogy ő, az örök vesztes is kimondhat ilyen szavakat. Szíve szerint táncra perdült volna örömeiben. Megtalálta a társát, mosolyodott el újra, már csak vigyáznia kell rá, nehogy elveszítse. A jókedv beárnyékolására törekvő kósza gondolatok ekkor kerültek túlsúlyba. Kate elbizonytalanodott, mert hirtelen fájóbbnál fájóbb kérdések merültek fel benne. Hiszen, például biztos az, hogy Tom szeme mosolygott a bólintásnál? Dehogy, válaszolta meg riadtan a saját kérdését. A bizonytalanság egyre inkább a hatalmába kerítette. Gyorsan befejezte a zuhanyzást, sietősen felöltözött, majd elkezdett fel-alá járkálni az öltözőben. Nem mert kimenni. Félt! Félt, mi lesz, ha Tom nem fogja várni. Tanácstalanságában elővette a sminkkészletét, és szinte kényszerítette magát arra, hogy néha megremegő kezekkel ugyan, de kicsit kifesse a szemét. Majd végzett, és már nem talált több kibúvót. Pedig még húzni akarta az időt, mert már belegondolni sem mert abba, mihez kezd akkor, ha a férfi

nem lesz ott. Végül meggyőzte magát arról, hogy butaságot csinál. Tom vagy ott lesz, vagy nem, a fel-alá járkálás nem befolyásol semmit. Nagy levegőt vett, odament a kijáráshoz és egy határozott mozdulattal kinyitotta az ajtót. Majd egyből vissza is zárta. Utána újból kinyitotta, lassan, óvatosan. Végtelen szomorúság öntötte el, mert a két nyitás közt eltelt tíz másodpercben nem változott semmi. Ismét csak a csokrot és a virágok közé rejtett levélkét látta, Tom nem volt sehol. Többször neki kellett gondolatban szaladnia, mire elég erőt gyűjtött össze magában ahhoz, hogy le bírjon hajolni a levélért. Valahogy visszajutott az öltözőbe, mert arra eszmélt, hogy a padon ül, mellette a csokor, kezében pedig egy darab papír. A levél, amit el kell olvasnia. Sóhajtott párat, majd belevágott.

Szia Kedves!

Nem tudom, mit érzel most, de hidd el, nem lehetsz szomorúbb nálam. Eddigi életem legnehezebb döntése volt az, hogy eljöttem Tőled. Soha semmit nem akartam még annyira, mint azt, hogy most melletted maradhassak, de nem tehettem ezt meg. Sajnálom! Nagyon! A búcsúm pedig egy életre szól. Nincs visszaút, nincs esetleg, nincs talán, nincs ha! Nem fogunk soha többé találkozni, mert még egyszer nem tudnák elengedni. Nem lennék rá képes. Veled pedig nem maradhatok, mert akkor az életedet kockáztatom. Még én sem védhetlek meg Tőlük, de semmi sem áll tőlem távolabb, mint az, hogy ártsak Neked. Úgy számoltam, hogy maximum három-négy napon belül meg fognak találni Téged, kérdezgetni fognak a támadásról és rólam. Nyugodtan mondd el nekik mindent. Még ezt a levelet is megmutathatod. Érteni fogják az üzenetet!

Tudom, balgaságnak hangzik, de arra szeretnék kérni, hogy egyszerűen felejts el! Mintha nem is találkoztunk volna soha. Mivel gyönyörű nő vagy, biztosan találsz majd másik férfit, aki közel tud kerülni a szívedhez. Azt is tudom, hogy ez nem ilyen egyszerű, hiszen ez amolyan férfias gondolkodásmód, de ne feledd, férfi vagyok, és már a bókjaim is baromi gyengék voltak, milyenek legyenek akkor a leveleim?! Remélem, most kicsit elmosolyodtál!

Talán a következő részt nem lenne szabad megírnom, de nem tudom megállni, hogy ne írjam meg. Előre is bocsánatot kérek ezért a gyengeségért.

Szeretlek! Ilyen egyszerű ez. Pedig mennyi kibúvót kerestem, hogy ne kelljen leírnom ezt a szót, de vannak helyzetek, amikor szembe kell néznünk önmagunkkal. Amikor nem üthetjük el tréfával, félmosollyal vagy legyintéssel a bennünk dúló harcot. Mert bennem harc dúl és félelmetes tűz emészt. Az ész harcol az érzelmekkel. Azt az első pillanattól tudom, hogy az ész fog győzni, mert csak annak van értelme, de mégis oly nehéz. Már azt is alig akartam elhinni, hogy szerelmes lettem, én, szerelmes, de ettől még a tény tény marad. Közben kétségek gyötörnek, mert nem tudom, mit érzel Te. Vajon felragyogott a szemed, amikor olvastad azt a szót? Vajon bólintottál volna kettőnkre? És még mennyi kérdésem lenne...

Azért is szomorú vagyok, mert a válaszokat már sohasem fogom megtudni. Talán bólintottál volna. Talán...

Most pedig búcsúzom Tőled Kedves. Nincs semmi, amivel érzékeltethetném mennyire fontos vagy nekem, ezért arra kérlek, egyszerűen hidd el, hogy így van! Épp azért kell elmennem, mert szeretlek. Gondolom, tudod, ez így is fog maradni egészen addig, amíg élek. Lehet, ez nem lesz túl hosszú idő, de minden percét be fogja aranyozni az, hogy bármikor gondolhatok Rád! Köszönöm!

Szia Kedves: Tom

Kate egymás után háromszor olvasta el a levelet, és közben örült, amiért rajta kívül nincs senki az öltözőben. Magányra vágyott. Nem akarta, hogy lássák, nem akarta, hogy sajnálják, egyáltalán nem akart semmit. Még könnyei sem voltak. Csak ült megsemmisülten, magába roskadva. Egyetlen dologban volt csupán biztos. A világnak vége! Az „együtt” meg a „társ” az ő életében már örökre csak szavak maradnak. A végtelen üresség érzete öntötte el. Lassan tért magához. Először csak azt vette észre, hogy elzsibbadt minden tagja, majd jött a jóleső fizikai fájdalom, amikor mozdulni akart. Fokozatosan döbönt rá, hogy él! Ugyan a hitét elrabolták újra, az álmait sárba tiporták, de neki ettől függetlenül élnie kell tovább. A keze dühösen ökölbe szorult, lecsukott szemhéja alól már patakzott a könny, viszont a szomorúság most sem bírta teljesen leteperni. Végül az élet győzött, mint eddig mindig. Valahogy összerakosgatta a szétszóródott morzsákból a lelkét, és közben próbált valami szépre gondolni. Természetesen nem járt sikerrel, de nem adta fel. Megpróbálta újra, majd újra és újra. Összeszedte minden erejét, minden elszántságát, és küzdött tovább. Mert tudta, ha most feladja, akkor vége. Akkor hiába vár rá az úton még sok csoda, már lehajtott fejjel fog elmenni mellettük. A sors leütötte, érezte, ahogy számolnak rá, de legkésőbb nyolcnál fel akart állni. Meg is tett mindent, mégis meglepte, amikor rájött, hogy van egy gondolat, amibe bele tud kapaszkodni. A csoda! Ami még vár rá a hosszú úton. Hitt, mert hinni akart a csodákban. Pár perc múlva kiderült, hogy ez a hit maga a csoda. Kate felállt nyolcnál, megcsinálta! A könnyei elapadtak, mosolyogni ugyan még nem tudott, de már nem sírt. Első nekifutásra ezt nem tartotta rossz eredménynek, annyira nem, hogy majdnem összejött a mosoly is. Megborzongott, csinált pár bemelegítő mozdulatot, megmosta az arcát majd visszaült és újból elolvasta a levelet. Lassan, figyelmesen. Nagyon meglepődött, amikor észrevette, hogy az olvasás végére csak összejött az a várva várt mosoly. Mosolygott, mert tudta, hogy szeretik. Ez a férfiakba vetett hitét nem adta vissza, de adott egy másik érzést. Egy olyat, amely nem hal meg soha. A reményt!

- 5 -

Kate magányát Susan öltözőbe viharzása szaggatta szét. Susan még rohanás közben is észrevette, hogy a barátnőjével valami nincs rendjén.

-Baj van? - kérdezte egyből.

-Igen! Tom elment! - válaszolta Kate erőtlen hangon.

-Ó! Ez... Ez hihetetlen! Sajnálom!

-Semmi komoly. Majd csak megleszek valahogy. Legalábbis remélem. - legyintett könnyedek

álcázott mozdulattal.

-Na, persze! Régen láttam ennyire gyenge alakítást. Azt ugye tudod, hogy nem voltál meggyőző?
- dorgálta kedvesen Susan.

-Sejtettem, de eddig is egészen jól megvoltam nélküle, remélem ezután is megleszek. Rád meg biztos vár Peter, mert nagyon sietősnek tűnsz - próbált terelni Kate.

-Igen, rohanok, de ha úgy érzed, hogy szükséged van most rám, akkor csak szólj és elküldöm.

-Isten ments! Menj csak! Érezd jól magad!

-Biztos? - kérdezte gyanakodva.

-Az! - és Kate minden meggyőző erejét beleadta ebbe az egyetlen szóba.

-Na, jó! - vacillált pár másodpercig Susan. - Meggyőztél, de távozóban szólni fogok Maggie-nek, hogy igyekezzen befejezni a játékot, mert szükséged van rá.

-Hagyd! Hadd játsszon! Tényleg nem vagyok olyan vacakul.

-Na persze! Az én hátam meg tollas.

Kate arcán ezekre a szavakra ismét megjelent valami mosolyféle, de ezt Susan nem láthatta, mert időközben elrohant zuhanyozni. Nem volt lassú, mivel két perc múlva már a ruháit kapkodta magára, és újabb két perc elteltével csupán a mindenhol jelenlévő vízcseppek és a záródó ajtó dörrenése emlékeztetett arra, hogy valaha is itt járt. Kate kicsit irigykedve nézett a barátnője után, de szomorkodás helyett megpróbált valami kellemesre gondolni. Ismét nem járt átütő sikerrel, mivel valahogy pont a támadás utáni napok jutottak eszébe. Talán nem véletlenül.

MÁSODIK FEJEZET

- 1 -

Az a rettenetes éjszaka örökre befészkelte magát az emlékei közé. Már a lépcsőn felfelé ballagva elhatározta, hogy nem hagyja magát megfélemlíteni. Nem akart rémálmokat, és nem akart fóbiákat sem, de csak a lakásba lépve tudott fellélegezni. Megnyugtatta az ismerős környezet, átjárta az otthon melege. Első útja a fürdőszobába vezetett, ahol több, mint egy órát állt a forró víz alatt. A várt hatás nem maradt el. Elálmosodott, a zuhanyzás kiszívta minden erejét, alig bírt elvánszorogni az ágyhoz. Belezuhant, elaludt egyből, de szinte egyből fel is ébredt, és ez így folytatódott egészen reggelig. Közben mindenféle álmok gyötörték, legalább annyit, ha nem többet gondolt a megmentőjére, mint a támadóira, de azt még álmában sem értette, miért viselkedett olyan érthetetlenül Tom. Az egyik hosszabb éber periódusában arra is rájött, hogy azt a furcsa belső

remegést, amit érez, nem a támadás miatt átélt izgalmak okozzák. Azt viszont még félálomban sem merte bevállalni, hogy megpróbálja kideríteni a valódi okot, mert attól félt, a végén még sikerrel jár. Nem szerelmes, nyugtatgatta magát, hiszen félóra ismeretség az ilyesmihez kevés, de hiába koncentrált erre a gondolatra, a belső remegés nem csökkent semmit. Sőt! Idővel csatlakozott hozzá egy különös, bizsergő érzés is, ami érdekes módon mindig akkor fokozódott, amikor eszébe jutott Tom. Jó vele, ezt be kellett látnia, de miértekre válaszokat keresni már nem maradt ereje, könnyedén megelégedett egy „csak”-kal is. Ezen elmosolyodott, majd elhatározta, hogy már holnap reggel vesz egy futócipőt, és ez a gondolat újra álomba ringatta.

Hihetetlenül nyűgösen és kialvatlanul ébredt. Még az a tudat sem vigasztalta, hogy a rengeteg tennivaló miatt majd nem marad ideje a szomorkodásra, mert vár rá a munka. A CBNC hírtelevíziónál dolgozott, mint hírszerkesztő, és imádta a munkahelyét. Büszke volt arra, amit elértek, mert a CBNC úgy robbant be a köztudatba, mint egy üstökös, és nem a színvonalatlanabbnál színvonalatlanabb műsorainak köszönhetően, hanem épp ellenkezőleg. Az adásaik mindig szóltak valamiről, mindig igazi szakértőket hívtak a témáikhoz, és mindig objektíven körbejárták a dolgokat. Nem voltak szenzációhajhászok, nem akartak az emberek legalantasabb ösztöneire hatni. Náluk még a reklám is másképp működött, mivel nem fogadták akárki ajánlatát. A leendő hirdetőnek be kellett jelentkeznie, de csak akkor küldhette az általa elképzelt anyagot, ha a vizsgálatok eléggé környezettudatosnak találták a hirdetni akaró céget. Azonban, itt Kate magában elmosolyodott, félig vagy teljesen meztelen nőkkel náluk nem lehetett semmit sem reklámozni. Eleinte kinevették őket, senki sem hitt abban, hogy ilyen filozófiával bármilyen adó hosszútávon életképes lehet, de a csatorna főnöke, Bob Davis, akit a CNN-től csábított át a titokzatos tulajdonos, csodát tett. Rávilágított, hogy élnek még gondolkodó emberek az országban. És négy év kemény munkájával elérte, hogy bizonyos körökben divat lett nézni a CBNC-t. Kate természetesen tisztában volt azzal, hogy ennek a sikernek ő is tevékeny részese, hiszen a hírszerkesztők főnökeként nem kis mértékben formálta a csatorna arculatát.

Egy átlagos napon ezek a gondolatok feldobták volna, de a támadás utáni nap minden volt, csak nem átlagos. Szabadságot vesz ki, döntötte el, mire beért a munkahelyére. Az elhatározást egyből követte a tett, megkereste a főnökét és különösebb bevezető nélkül a lényegre tért.

-Bob! Szabadságra kell mennem – kezdte határozottan.

Bob Davis meglepve kapta fel a fejét. Sőt! Kicsit hitetlenkedett is, mivel ilyen talán még sohasem kért tőle Kate.

-Nocsak! – vonta fel a szemöldökét. Aztán alaposan végigmérte a lányt, majd egy kis aggodalommal a hangjában szólalt meg újra. – Nem nézel ki valami fényesen, mi történt veled?

-Semmi különös – válaszolta Kate, miközben próbált mosolyt erőltetni az arcára. – Elfáradtam. Pihennem kell.

-Mikor is voltál utoljára szabadságon?

-Hát, ha nem számolom az edzőtáborokat, akkor két éve egyszer mintha lett volna egy hosszú

hétvégém.

-Micsoda? - döbbsent meg Bob. - Komolyan mondd?

-Szerinted viccelek? - és Kate aznap először valóban elmosolyogta magát.

-Ennyire kapitalista disznó lennék? Így kizsigerelem a beosztottaimat? - csodálkozott őszintén a főnöke.

-Persze, de csak engem - folytatta gyorsan, mert látta a férfin, hogy kezdi a szívére venni a beszélgetést -, hiszen tudod, hogy imádok itt dolgozni. Arról már nem is beszélve, hogy általában amúgy sincs más tennivalóm.

-Értelek! Illetve talán értelek - majd kis elbizonytalanodás után folytatta. - Tudod, hogy nagyon kedvellek, majdnem családtagnak számítasz, hiszen a lányom legjobb barátnője vagy, de ez együtt jár azzal, hogy néha féltetek. Miért nem szóltál hamarabb? Sokkal sűrűbben kellene szabadságra menned! Most meg küzdhetek itt a lelkiismeret-furdalással. Hm... Szóval azt akarom mondani, hogy menj gyorsan haza és pihenj. Meg ne lássalak itt legalább két hétig. És vigyázz magadra, mert visszavárlak! Szükségünk van rád! Ja, hiányozni is fogsz, de most már sipirc! - mutatott teátrális mozdulattal a kijárat felé.

-Köszönöm! - válaszolta hálásan a sietős léptekkel induló lány.

- 2 -

Kate nem ment haza. Egész nap az üzletekben járkált, de egy futócipőn kívül nem vett semmit, csupán lekötni próbálta magát a nézelődéssel. Háromkor kezdődött az edzése, amin annyira rosszul csinált mindent, hogy Frank Miller, az edzője, már a tréning felénél a fejét fogta, és legalább húsz perccel a vége előtt szólt, hogy hagyják abba, mert így nincs semmi értelme. Kate sajnálta Frank-et, de egyszerűen képtelen volt a tollaslabdára koncentrálni, mert már régen a barátnőivel folytatandó megbeszélésen járt az esze. Még ha ólomlábakon is, de csak elérkezett az öt óra, amikor végre megérkeztek a lányok.

Öt évvel ezelőtt kezdődött. Susan és Maggie is véletlenül keveredett ki egy tollaslabda csapatbajnokságra. Mindkettőjüknek megtetszett a sportág, és egymástól teljesen függetlenül elhatározták, hogy hobbi szinten megpróbálkoznak vele. Kate pont abban az időben kezdett kilábalni a Layton okozta mély depresszióból. Úgy gondolta, hogy egy kezdőknek tartandó edzés segíteni fog a felejtésben. A három lány egy ilyen alkalommal találkozott először. Első látásra szimpatikusak voltak egymásnak, idővel pedig nagyon jó barátnők lettek. Maggie újságíróként kereste a kenyerét, Susan meg egy külkereskedelmi cégnél dolgozott vezető beosztásban. Ő látogatta ritkábban az edzéseket, mivel a munkája miatt rengeteg utazott, de amikor visszatért, akkor minden ugyanúgy folytatódott tovább, mintha el sem ment volna. Az újtjairól, az apró ajándékokon kívül, mindig hozott valami vidám történetet is, amivel megnevettette Kate-et és Maggie-t. Sokat mesélt a különböző országokban élő férfiakra. Ráadásul olyanokat, hogy a két másik lány nem győzött álmélni. Susan ugyanis elég könnyedén vette a szexet. Ha megtetszett neki egy férfi, és látta a másikon, hogy benne lenne a dologban, akkor nem fogta vissza magát. Nem úgy, mint például a lényegesen zárkózottabb Maggie, aki az apja, Bob Davis ellenkezésének dacára egy női magazinnál helyezkedett el, mint újságíró. Általában neki jutott az a cseppet sem megtisztelő feladat, hogy az aktuális férfisztárral riportot készítsen. Rövid idő alatt annyira megutálta a sztárokat, hogy néha komolyan

elgondolkodott a munkahelyváltáson. Szinte az összes sztárt egyformának látta. Nagyképű, üresfejű, felfuvalkodott hólyagnak. Többségük csupán egyetlen értékelhető tulajdonsággal rendelkezett: jól nézett ki. Ez bőven elégnek bizonyult ahhoz, hogy lányok és nők milliói rajongjanak értük. A filmjeikre, koncertjeikre tódultak az emberek, hogy közelről láthassák a bálványokat. Ez a kíváncsiság tartotta el Maggie magazinját is. A olvasók falták a híreket, ha azok a sztárról szóltak. A kiadónak pedig csak egy dolog számított, a példányszám, semmi más nem érdekelt. Pédányszámot növelni pedig egyetlen módon lehetett, még több hírt kellett betenni a kedvencről, amiből az olvasó megtudhat valamit, bármit, illetve akármit! Az már senkit sem érdekelt, hogy Maggie-t a hányinger kerülgette a legfrissebb csillag szokásos beszédét hallgatva. Ez a kedvenc színe, az a kedvenc étele, ilyen a horoszkópja stb. stb. stb. A riport végén pedig szinte kivétel nélkül ajánlatot tettek neki: eltölthetne velük egy éjszakát. Persze, még ezt is úgy tudták mondani, mintha a lánynak hálaimákat kellene rebegnie azért, mert lefeküdhethet velük. Maggie nem kért az ilyen együttlétekből. Ő sokkal megfontoltabb és komolyabb volt annál, hogy belemenjen egy ilyen jelentéktelen kalandba. Nem rajongott a bálványokért, mert látta az igazi arcukat. A támadás utáni napon viszont nem akart a saját gondoljaival előhozakodni, feltűnt neki Kate izgatottsága. Összenézett Susannal. A barátnője bólintott, ő is észrevette. Pár másodpercig csendben találgatták az okokat, majd Susan szólalt meg. Szokásához híven nem sokat teketóriázott.